

איך זה להיות ילדה שמנה

איך זה להיות ילדה שמנה? זה סבל על בסיס יומיומי. זה כל יום מחדש לשמוע אמירות שמשוות אותך לפרה או לצחוק עלייך כשיש רעש חזק ולהגיד שזאת את שנפלת, בגדול זה להגיד שאת שונה – בקטע רע. זה להגיע למצב שבתור ילדה בת 10, 11 את שואלת את עצמך אם חייך שווים משהו, האם יש תכלית לקיומך, זה להפסיק לחיות במכה. זה להגיע לתקופה שאת לא רוצה ללכת לבית ספר ולסיים את היום שוב עם דמעות בעיניים וכאב עצום בחזה, אבל את אומרת "היום יהיה שונה" אבל זה לא קורה, ועוד לילה את הולכת לישון כשגופך כבר לא יכול לאגור את הכאב הזה. זה להגיד תודה כשאת חולה ולא צריכה להתמודד עם ילדים אכזריים. זה אומר שבמקום לראות עולם עם תקווה, את רואה הכל בשחור בלי תקנה. זה להחביא את עצמך בכל מצב אפשרי. אז נכון המילים הפוגעות נגמרות בשלב מסוים, יש פה ושם מדי פעם איזה עקיצה אחת בלי טעם, אבל הכאב, הסבל הוא נשאר איתך לעד. הוא כמו הצלקת על היד, רק שאת לא יכולה להסתיר אותה עם בד. זה לראות את חברות שלך יוצאות עם בנים, נהנות מהרגעים הקטנים ובאות לשאול אותך עצות ואת בולעת את הדמעות של הבדידות והקור. זה להגיע למצב שאת לא יכולה להאמין שיבוא יום ומישהו יאהב אותך. זאת התמודדות על רקע יומיומי עם מבטים משפילים ועם המחשבה שאת לעולם לא תהיי חלק מקבוצה. זה לצאת עם מישהו ולא להבין מה הוא כבר מוצא בך. זה לאכול את עצמך מבפנים כשאיך לך בן זוג לנשף ועד הדקה האחרונה להתלבט אם שווה לך לבוא בכלל. זה להילחם עם עצמך כל יום מחדש שגם לך מגיע שיאהבו אותך. זה אומר שכנראה מבפנים את מדהימה אבל לאף אחד זה לא אכפת. זה להתחיל לכתוב כי את לא מסוגלת כבר לדבר מרוב כאב. זה להאמין שתמיד את הבעיה ותמיד את אשמה. כשכל החברים שלך יוצאים לבלות בשישי ואת שולחת הודעות, זה צובט אותך ומסובב את הסכין הזאת מחדש, כי את הבעיה ולמה שמישהו ירצה בקרבתך? זה כשאת יוצאת כל סופ"ש מחדש ולא יודעת איך לעכל את זה כי זה לא מובן לך שפתאום יש עניין בלהיות איתך. זה להסתכל במראה ולחייך למה שאת רואה ולהגיד לעצמך "תאמיני שגם את שווה אהבה." זה לחשוב על כל מילה, מבט או נגיעה בך. זה תמיד לפחד להיות את.